

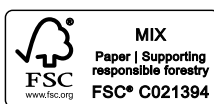
NATTEN ÄR VÅR

Heléne
Holmström

VARUHUSET
HARTMAN

NATTEN ÄR VÅR

LOVEREADS

Lovereads

Lovereads, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.lovereads.se

info@lovereads.se

Första tryckningen

Copyright © Heléne Holmström 2026

Utgiven enligt avtal med Nordin Agency

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook, Falun 2026

ISBN 978-91-89591-63-9

Ett

ALTHEA

Det är alltså såhär det låter när livet tar slut. Ljudet av drömmar som krossas är ett brusande i öronen.

Jag betraktar Jonas guppande mustasch när han förkunnar min dom. Befordran är inte min. Och sedan slutklämmen: ”Jack får tjänsten. Jag beklagar.”

Livet tar förstås inte slut bara för att jag inte får jobbet som skönlitterär chef, jag har varit med om betydligt värre saker. Men drömmen om den här positionen är det som drivit mig under min tid på förlaget. Att komma framåt, nå högre.

Och så det att befordran går till Jack. Mannen som bedrog mig och som på nåder låter mig bo kvar i vår gemensamma lägenhet. Lägenheten på Mariaberget som jag föll pladask för, med vaniljgula skåpluckor, schackrutigt golv och bokhyllor i teak som fyllts med alla böcker jag samlat på mig sedan tonåren när jag först började tjäna egna pengar. Med den vitmålade serveringsgången, krukväxter i varje rum och balkongen mot den lummiga innergården är det den första plats som känts som *mitt* hem.

Ett eget hem är en milstolpe. En slags slutdestination, på ett positivt sätt, och lägenheten symboliserar att jag tagit mig från

den punkt där mitt liv tog slut första gången. Där jag kanske återföddes.

Luften går ur mig men jag rör inte en min.

”Det låg flera saker bakom vårt beslut”, fortsätter Jonas.
”Förra årets succé med *Inte enligt standard*, till exempel.”

Jag nickar. Eller kanske hänger jag mest med huvudet. Vi hjälptes åt med boken – jag och Jack hjälptes alltid åt – och framgången med den före detta barnskådisens autofiktiva debut om livet framför och bakom kamerorna betraktade jag också som min. Efter att ha arbetat med mina egna författare hela dagarna satt jag om kvällarna vid klaffbordet i köket med Jack, eftersom vi båda ansåg att manuset hade något speciellt.

Men såklart handlade det också om att jag älskar mitt jobb. Förutom partners var vi kollegor, och kollegor hjälper varandra. Kanske borde jag ha blivit provocerad av att Jack aldrig berättade om vårt samarbete, utan själv tog emot allt beröm. Men gick det bra för förlaget och våra böcker, gick det också bra för mig. Det skulle bara framstå som småaktigt att stå upp för mig själv nu och kräva erkännande för arbetet jag utfört.

”Jag jobbade också med den romanen”, säger jag ändå.

”Ja, såklart. Här på CH Förlag är vi ett team.”

Jag nickar stumt.

”Men det är också det att, efter all dramatik under året, så känns det kanske som att du inte är där riktigt än.”

Vad menar han ens?

”Förlåt, men vad syftar du på?” frågar jag.

”Vi vet alla att du har varit väldigt nere över Jack. Då kan jag känna att det vore oansvarigt att sätta dig på en chefsposition. Jag är osäker på om det skulle vara bra för dig i rådande läge.”

Är det alltså därför? För att de tror att jag fortfarande sörjer honom? Visst, jag var riktigt ledsen när han bedrog mig med en av förlagets författare, men jag har skött mitt jobb precis lika bra som tidigare. Kanske till och med bättre.

”Jack, å andra sidan, har verkligen visat vad han går för under året.”

”Ja, i synnerhet vad gäller författarvård.” Jag kan inte låta bli att säga det. Jonas rycker till och sitter för några sekunder stum, sedan rättar han till sin tunna tweedkavaj och harklar sig. Den kommentaren stärkte inte direkt mina chanser till en framtida befordran.

”Fortsätt bara göra ett bra jobb”, säger han sedan.

”Tack”, mumlar jag och lämnar rummet.

Jag går ut i korridoren och mot kontoret som jag delar med två andra förläggare. Jag kopplar datorn ur dockstationen, slänger ner den i en portfölj, drar på mig min läderjacka och kränger på mig ryggsäcken med övernattningskläder.

”Jag ska på ett möte på stan”, säger jag till mina kollegor innan de hinner ställa frågor, innan informationen om att befordran går till Jack plingar till i deras mejlkorgar.

Jag lämnar förlaget och skyndar ut i den tidiga oktoberkvällen. Jag går längs Birger Jarlsgatan, jag ska hem till min bästa vän Vera. Lägenheten på Mariaberget ska nämligen fotas och jag vågar knappt öppna dörren dit i rädsla för att en endaste utandning ska förstöra de fräscha snittblommorna jag har piffat med, att mattorna ska korvas och något stökas till.

Jag promenerar ner mot Stureplan, bara fortsätter att gå. Jag behöver luft och fixar inte tanken på att trängas nere i tunnelbanan. Kanske har Jonas en poäng? Kanske är jag inte där än? Någon som Jack, vassare och mer strategisk, är säkert bättre lämpad.

Det är en av de sista milda dagarna. Kylan har smugit sig på, luften är skarp om kvällarna nu. Överallt syns människor som njuter av den klara höstkvällen. Jag passerar en uteservering där en grupp unga människor sitter med cigg, öl och jackor, de skratrar högt och pratar på engelska med olika brytning, utbytesstudenter skulle jag tro. Jag tänker att det måste vara skönt att

kunna skratta och njuta av livet, som om man inte har några problem i världen – samtidigt som jag, om någon, är medveten om att en utebliven befordran och ett obefintligt lånelöfte är banala problem. Allt jag lyckats skapa mig här i Stockholm är så mycket mer än jag någonsin vågat drömma om, och jag är livrädd för att gapa efter för mycket och förlora allt.

När jag kommer till Kungsträdgården plockar jag upp mobilen och ringer Julia, den tredje i vår heliga treenighet.

”Hur gick det?” frågar Julia utan att säga hej.

Jag suckar. ”Jag fick inte tjänsten. Den gick till Jack.”

”Va?” Jag hör hur Julia slår näven i bordet. Hon är Jacks största kritiker. ”Det är fullkomligen *orimligt*.” Hon fnysar. ”De är inte värda dig, det har jag sagt hela tiden.”

Det har hon faktiskt. Men så säger hon alltid. Ingen eller inget är tillräckligt bra för någon av oss. Hon tycker att jag har för låga krav, att jag inte står upp för mig själv gentemot Jack eller förlaget och att jag borde kräva mer. Kanske har hon rätt. Men jag är den jag är.

”Vi måste ses i kväll och supa”, säger hon. ”Jag har ett kort möte på jazzklubben, schemaläggning av höstens spelningar.” Hon sjunger det sista.

”Åh, kan ni inte hålla öppet i kväll?” Just nu hade det varit perfekt att lyssna till Julias musik och bara färdas iväg någon annanstans.

”Jag gör ju allt för dig egentligen, gullet, men jag kan inte dra ihop all personal med så kort varsel.”

”Såklart. Men kom förbi oss då. Jag och Vera har bestämt att vi ska äta på fransosen.”

”Perfekt! Jag möter upp er på Under bron sedan.”

”Nej, alltså, jag kommer att dra hem efter middagen.”

”Althea, du måste ut. Är det inte dags för ett rebound snart? Du kan inte leva i celibat.”

”Jag vet, jag är bara inte sugen på män.”

”Det fattar jag såklart”, säger Julia. ”Men du behöver ett ligg. Med en man eller en kvinna, det spelar mindre roll.”

Hon har rätt i att det borde vara dags nu. Det är bara det att jag aldrig har varit den som ligger runt. Jag hade en pojkvän på gymnasiet, men vi gjorde slut när hela helvetet brakade loss och jag avskärmade mig från allt. Sedan träffade jag Jack strax efter att jag flyttade till Stockholm och med honom började mitt nya liv. Efter honom har jag aldrig varit nära en annan kille, varken fysiskt eller mentalt, även om behoven förstås finns där.

”Det är så jävla utlämnande med sex”, säger jag.

Tystnad följer. Jag ser framför mig hur Julia rynkar pannan, som hon alltid gör, i ett försök att förstå hur jag resonerar. Jag är väldigt olik mina vänner när det kommer till sådant – vidlyftighet.

”Just därför kan det vara så härligt”, svarar Julia, som för att cementera hur olika vi är.

”Vi kan höras”, säger jag, trots att jag vet att jag inte kommer att gå ut och klubba.

När vi lagt på fortsätter jag promenera. Jag stannar vid Slussen och skådar ut över Gamla stan och Blasieholmen, mot staden som börjat lysas upp i vitt och gult i ett pärlband. Staden jag alltid drömt om.

En röst ekar i huvudet, den där rösten som ger mig kalla kårar. *Vi är inte gjorda för sådant.*

Vart ska jag ta vägen? Kalkylen för att köpa ut Jack håller inte, det var redan tajt när jag ansökte om lånelöftet och skrev in den nya lönen jag skulle få med befordran. Nu kommer ingen bank att låna ut så mycket pengar till mig.

Jag svänger ner mot Bellmansgatan, tar trappan upp till Veras lägenhet och ringer på. Lutar pannan mot dörrens kalla trä medan tårarna rinner. Det hade varit förlösande att bara släppa ut allt ordentligt, men jag har aldrig kunnat hulkgråta.

Fortfarande lutad mot dörren gör jag mig redo att ringa på

ännu en gång, men så öppnas dörren. Jag har svårt att se för tårarna som dimmar min blick och jag snubblar in.

”Jag fick inte jobbet. Det gick till jävla Jack.” Jag trillar in i Veras famn, men den är ovanligt hård. Och responsen är . . . tveksam. Det är ett hårt, platt bröst jag lutar mig mot.

”Oj förlåt, Elias, jag trodde det var Vera och . . .”, börjar jag och tittar upp, men jag har fel igen. Jag blinkar snabbt.

Det är inte Veras pojkvän Elias. Det är hennes lillebror. Wilhelm. Tveksamt lägger han handen om mina skuldror. Klappar mig försiktigt.

Jag harklar mig.

”Ursäkta. Är . . . Vera hemma?” Jag spanar bakom hans axel, känner mig som en sjuåring som ringer på hos en kompis. ”Vi ska äta middag. Och jag skulle sova här i natt.”

”Tydligen var tåget försenat och hon bad mig öppna åt dig, eftersom jag har extranyckeln.”

Först nu inser jag att jag fortfarande står alldeles nära, och backar. Fumlande drar jag upp mobilen ur jackfickan. Jag ser att Vera skickat ett gäng meddelanden sedan jag lade på med Julia.

”Vill du komma in?”

”Ja. Tack.”

Jag stänger dörren bakom mig och en obekväm tystnad sänker sig över oss.

Han håller fram nyckeln och jag tar emot den, sedan nickar han kort och går in i lägenheten.

Jag lämnar min ryggsäck och portföljen i Veras gästrum och går in i vardagsrummet, som med sin öppna planlösning hänger ihop med köket. Härifrån ser man ända bort till Hötorgsskraporna, de blänkande huskropparna reflekterar den lågt stående solen och det tidiga kvällsljuset får hela rummet att bada i ett gyllene sken.

Försiktigt blickar jag bakom mig. Jag förväntar mig att se

honom i hallen med rocken och skorna på, redo att lämna mig i min misär, men han står i köksdelen.

”Det verkar som att du behöver något att dricka. Vad föredrar du? Vin, öl? Eller något ännu starkare?”

”Ett glas rödvin blir bra”, suckar jag.

Han väljer ut en flaska ur Veras vinkyl, öppnar den och fyller upp ett glas nästan till brädden.

”Berätta om jobbet”, säger han och sträcker glaset mot mig. Jag sätter mig vid köksön och tar tacksamt en klunk.

”Jag trodde jag skulle få tjänsten som skönlitterär chef, men mitt ex knep den.”

Han nickar. ”Jag har hört att han är ett riktigt rövhål. Ingen verkar gilla honom.”

”Förlaget gillar honom.”

”Då är väl förlaget också rövhål.”

”Du verkar gilla det ordet”, säger jag.

Han drar på munnen. Barstolens lädersits knarrar när han slår sig ner bredvid mig vid den blanka köksön med ett eget välfyllt glas i handen. ”Så du dejtar inte nu?”

”Inte alls.”

”Om du behöver ett rebound, säg bara till.” Han blinkar med ena ögat.

”Noterat”, säger jag kort. Vera har lärt mig hur jag ska hantera honom. Han flirtade hejdlöst i början, det är tydligen sådan han är, men han lugnade sig när jag och Jack gjorde slut. Min situation skrämde honom förmodligen – sviken, bedragen och sårad. Ändå sätter hans kommentar igång tankar i huvudet.

Herregud, nej. Han är Wilhelm, min bästa väns lillebror. Som visserligen skulle vara den bästa personen att ha ett rebound med eftersom han verkar ha noll problem med att ligga och sedan gå vidare utan krångel. Helt perfekt, fränsett den lilla detaljen att han just är Veras lillebror.

Jag sträcker ut mitt nästan tomma glas mot honom. Jag kän-

ner redan av alkoholen, men vill ändå ha mer. Jag behöver den luddiga, bedövade världen runt mig.

Medan han fyller på vibrerar telefonen av ett meddelande. ”Tåget börjar rulla igen först nu”, läser jag högt. ”Så hon vill möta mig vid restaurangen.”

”Jag hakar på, om det är lugnt? Jag har en grej jag behöver prata med Vera om.”

Jag nickar. ”Visst.”

Han drar en hand genom det blonda, tjocka håret. Det borde vara olagligt för en man att ha sådant hår. Och mörka ögonfransar som varje kvinna, inklusive jag själv, skulle mörda för. Inte för att jag spanar in min bästa väns lillebror, han är inte alls min typ. Men sedan Jack var otrogen har jag börjat se annorlunda på män. Kalla det kroppsliga behov. Och Wilhelm är nog urtypen av en man som kvinnor med kroppsliga behov dras till. 191 centimeter ren manlighet, den kände jag när jag trillade in i hans famn.

Varför betraktar jag honom på det sättet? Sportiga finanskillar som betar av kvinnor på löpande band har jag aldrig dragits till. Men han är väldigt snygg, det är ju rena fakta. Dock alldeles för oseriös för mig. Det senaste jag hörde om honom var att han fångades på bild med två kvinnor på väg hem.

Men här hemma hos Vera, iklädd en tunn t-shirt i vit bomull och mörkblå jeans, med breda axlar, den där käcklinjen och de klarblå ögonen som ser på mig. Det gör något med mig. Hans blick visar att han är medveten om hur jag betraktar honom.

Jag harklar mig.

”Jag skulle bara behöva . . . göra mig i ordning”, säger jag.

”Visst.”

Jag skyndar in i gästrummet medan kinderna blossar. Tack gode gud för att Vera kommer snart.

Två

WILHELM

”Vad var det du ville prata med Vera om?” frågar Althea när vi sitter i taxin på väg till restaurangen. Vi åker längs Skeppsbron och passerar just Nationalmuseum på andra sidan vattnet.

Jag ser snabbt på henne. Spanade hon in mig där i köket?

Althea är en av de vackraste kvinnor jag någonsin mött, men jag har för längesedan gett upp blotta tanken på henne. Vera skulle få mig levande om jag ens snuddade vid henne.

”Jag ska träffa farmor i morgon och lägga fram ett förslag, men ville prata med Vera först. Utan dålig mottagning och avbrott.” Jag gör en paus. ”Men jag kanske kan bolla lite med dig?”

”Visst.”

”Bokhandeln blöder pengar. Vi behöver förändring.”

Hon fnysar och blänger på mig. Jag ser avvaktande på henne.

”Hartmans bokhandel är ett etablissemang”, säger hon.

”Jovisst, men yta behöver frigöras.”

”Vill du stänga bokhandeln?”

”Nej. Men kanske flytta den från gatuplan. Med fönster ut mot gatan är det varuhusets absolut bästa yta. Jag tänker en pop up, med några olika varumärken. Skönhet har vi pratat

om. Eller träningskläder. Det är många varumärken som hör av sig och uppvaktar oss. Det skulle dessutom driva yngre kunder till varuhuset, en annan publik.”

”Pop up-butik för smink eller träningskläder?”

Okej, jag hör hur det låter. I synnerhet när hon säger det med det tonläget.

”Det här är ett fundamentalt missförstånd i samhället”, säger hon. ”Det klagas ständigt på böckers tapp i lönsamhet, men den går i cykler, precis som konjunkturen. Och för bokbranschen går det bättre än på flera år. Dessutom är böcker och kultur ovärderligt, det står över ord som lönsamhet. Även om jag är medveten om att det är pengar som styr, inte idealism.”

Taxin svänger in på Artillerigatan och släpper av oss. Den franska restaurangen, som jag har besökt otaliga gånger tillsammans med Vera, är fullsatt. Med stengolv och högt i tak, bord i mörkt trä och svarta bistrostolar i böjträ påminner den om restaurangen i *Love actually*, en film jag sett många gånger med mamma eftersom hon älskade den och jag var barnslig och naiv nog att älska henne.

Hovmästaren möter oss och visar oss till ett runt, litet bord vars duk når ner till golvet. Några blickar följer oss. Familjen Hartman är inga kungligheter, men vi blir ändå igenkända. Hovmästaren skjuter till en extra stol när vi berättar att vi blir tre.

”Det finns hur många skönhetsbutiker som helst i Stockholm”, fortsätter hon när hovmästaren lämnat oss. ”Vet du hur många välsorterade bokhandlar med anor det finns?”

Jag rycker på axlarna, eftersom jag faktiskt inte vet. Hon studerar griffeltavlan på ena väggen där kvällens drinkar står listade.

”Får jag bjuda på en drink så kan du utveckla dina tankar? Jag har en känsla av att farmor tänker samma saker som du.”

”Visst. Ett glas bubbel blir bra.”

Jag beställer två glas innan hon fortsätter sin monolog.

”Jag vet att du kan typ . . . siffror”, börjar hon. ”Och att du är jättebra på det.”

”Är det här någon slags härskarteknik?” Jag drar på munnen.

”Nej, jag bara menar att det är mer du behöver förstå om bokhandeln. Än bara siffror.” Hon andas långsamt in. ”Det finns massor man skulle kunna göra. Jag har haft många möten med din farmor om det här. Vi har till exempel diskuterat en kurerad hylla med stockholmsförfattare, i samarbete med Vintersällskapet.”

Det litterära sällskapet som Althea är ordförande för har haft ett samarbete med varuhuset sedan gammelfarfars tid. Det har varit ett sätt för familjen att visa att vi tar litteraturen på allvar, och bokhandeln har betraktats som en kronjuvel.

Jag begriper att mina förslag framstår som radikala, samtidigt behöver jag visa framfötterna nu, visa att jag *kan* jobbet som CFO. Det har snart gått ett år sedan jag och mina syskon tog över ledningen av varuhuset och styrelsen synar varje drag vi gör.

Nödlånet som Veras pojkvän Elias hjälpte oss med, via hans bolag Svanåker – ett lågprisvaruhus vår farbror Otto av flera anledningar både fruktade och föraktade – har verkligen hjälpt oss under detta år. Elias plan var från början att köpa upp hela aktieposten efter farfar i Hartman, ett sätt att ta över varuhuset och därmed utkräva hämnd på Otto efter vad han gjorde mot Elias mamma. När hon efter en affär blev oplanerat gravid försökte han först få henne att göra abort och sedan riskerade han livet på både henne och det ofödda barnet när han körde rattfull. När vi alla fick reda på hur det egentligen låg till och att vi hade en hemlig kusin – Elias lillebror Arvid – beslöt farmor att ge även honom en andel av aktierna.

Otto har legat lågt sedan det uppdagades att han har ett barn han har förskjutit. Farmor har förstås inte förlåtit honom, men han är fortfarande aktieägare och äger en större andel än vi

syskon tillsammans vilket gör allt så skört. Otto har lyckats tillsätta ett par styrelseledamöter som just nu gör sitt yttersta för att motarbeta oss i ledningen. Och de verkar ha riktat in sig på mig och mitt arbete.

Så jag har en del att bevisa. Och för styrelsen är inte bokhandeln det yttersta, det är pengarna som betyder något. Det går trots allt hyfsat bra för varuhuset, men räntan på lånet är inga småpengar och för att verkligen få tyst på Otto och styrelsen så måste jag prestera ljusår bättre än vad Otto gjorde som CFO.

Bara att jag tar upp det till diskussion med Althea visar väl att jag tar litteraturen på allvar? Hade Otto haft kvar sin gamla roll som CFO hade han förmodligen stängt igen bokhandeln. Nu skulle den finnas kvar, men på mindre yta och i en annan form.

"Huvudstaden är för dålig på att lyfta lokala författare", fortsätter hon. "Det ser helt annorlunda ut i resten av landet. Även turister kan gilla det, de kan hitta *riktiga* stockholmskildringar i översättning, och jag har haft planer på sopplunch, på samma sätt som Vera hade för donatorerna till stiftelsen förra hösten, kanske kunde vi ha något stående som . . ."

"Vänta", säger jag och håller upp handen, mest för att ge henne en chans att andas innan hon förgås av syrebrist. "Är det här något *vi* betalar för?"

"Nej, Hartman betalar inte en krona. Det ingår i Vintersällskapets verksamhet. Vi tar inte ut något arvode, som du kanske vet." Hon skjuter bak stolen en bit och ser på mig. "För vissa handlar inte allt om pengar."

"Det må så vara, men tyvärr går det uruselt för bokhandeln. Och den tar för stor yta av gatuplan. Jag tror att den skulle göra sig bra tillsammans med Papper & kalendrar på plan två."

Hon flämtar till. I samma stund kommer champagnen in och hon lyckas ta en stor klunk av den innan hon ställer ner glaset på bordet med en smäll, så att den bubblande drycken närapå skvimpar över champagneskålens kant.

”Slå samman med Papper & kalendrar? Men bokhandeln är ett landmärke, förstår du hur mycket den betyder för människor?”

”Tyvärr. Vi behöver verkligen utrymmet till annat, som det ser ut nu.”

”Men vänta här.” Hon böjer sig fram mot mig. Vilken färg har egentligen hennes ögon? Är de ljus bruna eller gröna, eller kanske både och?

Hon ser otrolig ut i kväll med en kort, svart kjol, mörka strumpbyxor och en tunn, grå polotröja som avslöjar varje kurva. Jag har inga problem med att flirta hejdlöst, det har jag gjort med henne tidigare, men sedan det tog slut med hennes pojkvän har jag legat lågt och det lilla, inte särskilt skojiga, skämtet om ett rebound tidigare var bara ett hastigt infall. Min syster kan vara helt lugn.

”Du och dina syskon har precis fått möjlighet att ta över varuhuset och göra det till något bättre”, säger hon. ”Med fokus på mervärde för kunderna, inte sant? Öppna musikevenemang nere i ljusgården, modevisningar, klubbkvällar och förstås författarbesök.” Hon slår ut med armarna och lutar sig bakåt igen. ”Det är vad Vera har sagt, det är er vision, som jag har förstått det. Bokhandeln är en otroligt viktig del i att skapa det mervärdet.”

”Jag gillar inte det här själv, inte på något vis. Men vi måste agera.” Det jag säger är ju rena fakta, men jag kan inte låta bli att retas lite med henne också och lägger an en extra formell ton.

”Förstår du vad bokhandeln är för Hartman?”

Jag svarar inte.

”Jag tror inte din farmor kommer att gå med på det här.” Hon plockar upp glaset igen och sveper hälften. ”Vad vet du ens om det här? Förlåt, men du är finanskill. Du fungerar annorlunda, tänker annorlunda. Du fattar inte sådant här.”

”Så du menar att finanskillar och kulturarbetare är helt olika slags människor?”

”Det är exakt det jag menar. Men något ni finanskillar bör förstå är att ni bär ett ansvar, kapitalet bör främja kulturen. Utan kultur stannar samhället.”

”Och utan kapital kan vi inte finansiera kulturen. Vi behöver förändring.”

Hon slår sig för pannan. ”Budskapet går uppenbarligen inte fram.”

Servitören kommer in och vi lägger vår beställning, två steak minute och en flaska rödvin.

”Du verkar ha fantastiska visioner”, säger jag.

”Det jag inte begriper är tajmingen. Det har precis blivit trendigt igen att läsa, då ska du flytta bokhandeln till en plats där den inte syns?”

”Gör det bättre du, då.”

”Jag?”

”Ja. Kristin ska ju sluta, och vi har inte hittat någon ersättare.”

Jag funderar en stund. Hur länge kan bokhandeln hållas flytande innan den sänker hela varuhuset, och jag blir petad av styrelsen?

”Vi har bolagsstämma i mitten av november, då måste det ha vänt.”

”Men jag har ju ett jobb.”

Jag rycker på axlarna. ”De verkar inte direkt uppskatta dig.”

”Du har en poäng.”

Jag tar en klunk av vinet som har serverats oss. ”Den som tar över bokhandeln kommer inte att ha det lätt. Men med din tjurskallighet kanske du klarar att vända det, så att vi kan visa andra siffror på nästa stämma.”

”Vad menar du? Annars blir det en pop up-butik?”

”Vi får se vad det blir. Kanske en juicebar. Joe & the Juice har velat öppna något hos oss i månader.”

Hon drar till knytnäven i axeln på mig.

”Vad?” Jag skrattar till. ”Tänk att kunna dra i sig en Green mile utan att behöva lämna byggnaden.”

Hon skakar på huvudet men drar samtidigt på ena mungipan.

”Jag har ju samarbetat mycket med Kristin”, börjar hon.
”Hon har frågat om jag skulle vara intresserad av att ta över.”

Funderar hon faktiskt över mitt förslag? Det var helt taget ur luften, men det skulle faktiskt kunna bli riktigt bra.

Hon drar upp mobilen och inspekterar den en stund innan hon ser på mig. ”Det verkar kört med det där tåget, det står tvärstill. Igen.”

”Tur att vi beställde mat då”, säger jag samtidigt som tallrikarna ställs ner på bordet framför oss.

Althea tar en rykande het pommes frites i munnen, och måste genast spotta ut den i servetten. Jag tittar roat på henne när hon tar en djup klunk av vinet för att kyla munnen.

”En helt annan sak”, säger jag efter en stund. ”Visst håller din bror på med konsthandel? Jag vill minnas att Vera har berättat det.”

”Det stämmer.”

”Han kanske kunde hjälpa oss. Det verkar väldigt viktigt för farmor med den där boken. Den som försvann i inbrottet.”

Farmors älskade förstautgåva av *The Great Gatsby*, som stals tillsammans med en massa konst vid ett inbrott i varuhuset förra hösten. Om vi bara kunde bevisa att det var Otto som stod bakom inbrottet, som allt tyder på. Försäkringspengarna kom lägligt för att rädda varuhuset och hålla Svanåker utanför.

”Men polisen måste väl göra allt de kan?” säger hon och skär en bit av köttet.

”Ja, men du vet hur det är, de har en miljon saker på sitt bord. Men om jag lägger ner lite tid så kanske vi åtminstone kan få upp ett spår.”

”Jag kan höra med Felix, han har säkert en hel del kontakter.” Hon spanar ut genom fönstret, ut i mörkret, som om hon tänker på något annat.

Medan vi avslutar rödvinsflaskan pratar vi om polisens jakt

på den stulna konsten, jag berättar allt jag fått veta. Althea beställer sedan in bubbel till oss båda och underhåller mig med anekdoter om bortskämda författare.

Jag får ett sms av Julia som undrar om vi ska med ut. Det är inte ofta Veras barndomsvän hör av sig till mig, men hon har tydligen skickat ett meddelande till Althea och inte fått något svar och fått ur Vera att jag hoppat in som middagssällskap. Först nu inser jag att Althea börjar bli rejält berusad. Hjälp, hur mycket har hon fått i sig?

Jag tar notan och när hon reser sig vinglar hon till. Hon lyckas krångla på sig jackan och när vi går mot dörren lägger jag handen mot hennes ländrygg för att stötta upp.

”Så du ska hem till Vera?” frågar jag när vi kommit ut på gatan.

”Precis.” Hon nickar och vinglar till igen. ”Jag ska ditåt.” Hon pekar uppför Artillerigatan, i motsatt riktning från Söder där Veras lägenhet ligger.

”Vi får hitta en taxi åt dig.”

”Jag kan gå hem.” Hon går några steg, men snubblar till på trottoarkanten och jag fångar upp henne.

”Det kan du inte.”

Hon stannar kvar i min famn och låter sina händer vila på mina överarmar. Hon klämmer åt om mina biceps.

”Oj.” Ett saligt leende sprids i hennes ansikte. Ja, hon är rejält full. ”Du är så ... hård.”

Hon fnittrar till och lägger handen för munnen, sedan lutar hon sig närmare mig. Jag kan läsa av blicken direkt.

Men det här är en dålig idé, en väldigt dålig idé. Även om jag har längtat efter att kyssa henne sedan första dagen jag såg henne vill jag inte att det ska ske *så här*, när hon är stupfull och förkrossad efter att ha blivit av med sitt livs chans. Kanske också som en hämnd mot sitt ex som både bedragit henne och snott hennes jobb?

Hon lägger handen om min nacke och drar mig mot sig. Jag känner hennes värme, hennes berusande doft, men lägger mina händer varsamt om hennes axlar.

”Det här är nog inte så klokt”, viskar jag.

”Det behöver inte betyda något”, säger hon och jag kan inte låta bli att skratta till. ”Jag behöver det här”, lägger hon till.

”Hur mycket jag än skulle älska att gå hem med dig, så skulle min syster mörda mig. I synnerhet med tanke på det skick du är i just nu.”

Jag rätar upp henne.

”Althea?” Kvinnorösten får oss båda att vända runt.

”Hanna, hej.” Hon håller upp handen mot en rödhårig kvinna med lugg och hårt målade ögon som kommer i sällskap med en man, också med lugg och stora, markerade glasögon.

”Det här är min kollega Hanna och hennes sambo Love. Det här är Wilhelm. Hartman.”

”Hej.” Jag hälsar på dem med en nickning, har fullt sjå med att hålla Althea upprätt.

”Vi ska vidare”, säger Althea och tar min hand.

”Okej, vi ses i morgon”, säger Hanna.

”Just för i helvete, det är fredag i morgon”, mumlar hon och jag skrattar till. Hon ler mot Hanna. ”Vi ses i morgon.”

När vi kommer ner till Stureplan vinkar jag in en taxi. Jag hoppar in tillsammans med henne och följer sedan henne upp till lägenheten. Jag måste se till att hon kommer i säng ordentligt.

”Tack för i kväll”, säger jag när jag har fått henne innanför dörren. Hon stänger och låser utan ett ord.

Jag kan inte låta bli att flina när jag tar trapporna ner.